

איצרות

גליון שפועי מאיצרותיהם של רביה"ק רבי נחמן מברסלב ותלמידיו זיע"א

חזרנו מאומן - מה הלאה?

...כאילו שמישהו יכול לעשות צעד אחד נוסף בלי לצעוק אל ה'...
אבל בכל זאת, מה עושים בדיוק עם כל המיטען הריגשי שצברנו באומן? האם שוב ילך הכל לאיבוד?
ובכן מה עושים? צועקים אל ה' עם כל המיטען הזה, ושוב צועקים, ושוב צועקים, עד שזה מתקבע בלב.
אין לנו כלים אחרים חוץ מהצעקה אל ה'. הכוחות שלנו דלים, דעתנו קצרה, וחודש תשרי אף הוא תובע את שלו: כסף ושוב כסף, מצוות ועוד מצוות, כמעט טובעים בים של פעילות - וכל מה שקנינו באומן הולך ונשחק.
או מה נשאר לנו? לצעוק אל ה' שההתעוררות שחשנו ליד הציון הקדוש לא תפוג ולא תשקע; שמהיום, ההתנהגות שלנו תהיה טיפטיפה אחרת יותר, ושחלילה לא ימחק מליבנו הקניין הרוחני האדיר הזה ששמו 'אומן' - ראש השנה.

התימה טובה
העורך

האם קולטים את עוצמת המתנה???

את זאת היה עושה הכהן הגדול בכניסתו לקודש הקדשים, ביום המקודש ביותר בכל השנה. צירוף זה של שלושת שורשי הקדושה - באדם (הכהן הגדול), במקום (קודש הקדשים) ובזמן (יום כיפור) - עוררו בכל שנה ושנה את הנקודה הגבוהה הזאת של הקדושה, שהיא כאמור נקודת האהבה הנצחית של ה' אל עמו, ובכוחה תוקנו הנוקים הנוראים שנגרמו על ידי החטאים.
אולם, כדי להיכלל בתיקון הזה, הוצרך כל אחד מישראל להתוודות; אסור היה שהאהבה הזאת תגרום שנהלך בשוויון נפש; הקב"ה אכן מוכן לחזור ולעורר את האהבה ולמחול על הכל - אך הוא מתנהג זאת בכך שנתבייש באשר פגמנו ונכיר בעובדה שפשענו נגדו. שכך אמרו חז"ל: "כל העושה דבר עבירה ומתבייש בה - מוחלין לו על כל עונותיו" (ברכות יב"ע"ב).

דווקא אז, כאשר האהבה מתעוררת כל כך, מוטל עלינו להתבונן במה שעשינו ולהתוודות בכושה גדולה, "כי עיקר התשובה היא הבושה" - כותב רבי נתן - "וכל מה שאנו מתביישים בעצמנו ביותר - כמו כן הוא יתברך מרבה לסלוח ולמחול הטאותינו ביותר, כי השם יתברך רוצה שעל כל פנים נדע עונותינו שפשענו נגדו" (ליקוטי הלכות, נשיאת כפיים ה"ח).

גם כיום, כאשר בית המקדש חרב, פועלים הצדיקים בכיוון הזה כל הזמן, בפרט ביום כיפור - הם מעוררים את נקודת האהבה העליונה.

אך עלינו מוטל החלק של הדיבור לפני ה' - להתוודות לפניו על כל אשר עוללנו, ולהכיר בכפיות הטובה שלנו: איך העזנו פנים נגד מלך רם ונישא שכה הטיב עמנו בגוף, בנפש ובממון?! שכן דווקא ביום בו מתעוררת האהבה האינסופית, עלינו להעמיק את הבושה. רק כך העונות מתכפרים ואבני החסד הנצחי שבים לבנות את כל אשר קלקלנו.

הבה נשים לב לדברי הוידוי, נעמיק את הבושה, ונייחל כעניים ודלים למתנת האהבה שאותה מעוררים הצדיקים ביום הזה. הבושה הזאת 'תרחיץ' אותנו מחלאת העוונות, שכאמור היא הגרועה ביותר שבמזיקים עלי אדמות. הבושה על העוונות, היא שתמתיק לנו את החתימה, לטובה, לברכה, לחיים ולשמחה.

(עפ"י ליקוטי הלכות שב)

אין מילים שיכולות לבטא את עוצמת המתנה הזאת; אין משהו שיסביר את עומקה של ההטבה המופלאה הגנוזה בחגיגה הכללית הזאת ששמה 'יום הכיפורים'.

זה נראה לנו אולי טבעי: מבקשים סליחה, מתוודים ו-מתכפרים... אך שכחנו על מה נמחל לנו...

קשה אפילו להעלות על הדעת את הנוק העצום שגורמת כל עבירה או אפילו פגם קטן במחשבה; רק השם יתברך בעצמו יודע "את גודל עוצם הפגם הגדול והנורא של כל מחשבה רעה שהוא פוגם ומקלקל מאד בכל העולמות ועוקר את האדם חס ושלום ממקור החיים" (ליקוטי תפילות ה"א"ה); רק הוא יתברך יודע שאפילו על ידי "הטאה בעלמא ושום תנועה שאינה כרצון הבורא יתברך - הוא פוגם מאד בנפש הישראלי ובכל העולמות, אלפי אלפים ורבי רבבות, התוליים בו" (ליקוטי הלכות, ביצים ה"ג) - - -

כיון שכך, רק ה' יודע את נפלאותיה של מתנה נשגבה ועצומה זו שהוא נתן לנו, כאשר הוא מוכן לכפר ולמחול על כל הנוקים העצומים הללו ואף על החמור מהם פי כמה וכמה.

למה? מדוע הוא מוכן לכפר ולתקן אחר כל מה שהחרבנו וקלקלנו? אין הסבר שכלי על כך. "חונן המרבה לסלוח!" הוא חונן אותנו במתנת חיים! נשגבת מבינת אנושי! רבינו הקדוש מגלה טפה מן הסוד, מדוע אכן קיימת אפשרות כזאת של תשובה וסליחת עוונות; הרי האדם עשה מה שעשה וקלקל מה שקלקל - איך יתכן לכפר על כך ולהחזיר את הגלגל אחורנית?!

רבינו הקדוש מגלה טפה מן הסוד, מדוע אכן קיימת אפשרות כזאת של תשובה וסליחת עוונות; הרי האדם עשה מה שעשה וקלקל מה שקלקל - איך יתכן לכפר על כך ולהחזיר את הגלגל אחורנית?!

לדבריו הקדושים, גם לאחר כל הנוקים, עדיין נשארת נקודה של קדושה גבוהה מאד, שאליה שום פגם אינו יכול להגיע. כאשר חוזרים בתשובה, מעוררים את הנקודה הזאת והיא הופכת למעיץ 'פצצת אנרגיה' של קדושה אשר ממנה הולכים ונבנים מחדש כל אותן עולמות שהתקלקלו ונחרבו ע"י החטאים.

הנקודה הזאת היא נקודת האהבה הנצחית של הקב"ה אלינו. נקודה זו תישאר לעולם, בה אף אפשר לפגום. הרצון הנצחי של ה' להטיב ולהשפיע חסד, יישאר לעד.

ברם, החטאים מעלימים את הנקודה הזאת - ועלינו הוטל לגלות אותה.

חוקי. הלמוד היומי

יום	יום בחודש	מורה"ן	ליקוטי תפילות	ליקוטי הלכות	ליקוטי תפילות	הדף היומי
שבת	תשרי	ה"א	קג.	קעא	ה"ב	ע"ז
א	יא	קג.	קעב	קעב	ריא ריב	לו
ב	יב	קד.	קעג	קעג	ריג ריד	לז
ג	יג	קד.	קעה	קעה	רטו רטז	לה
ד	יד	קה.	קעה	קעה	ריז ריח	לט
ה	טו	קה.	קעו	קעו	ריט רכ	מ
ו	טז	קו.	קעז	קעז	רכא רכב	מא

יום של הפצה

יא בתשרי

לע"נ ר' משה מרדכי בן ר' בנימין ז"ל

אוצרות ברסלב

יו"ל ע"י "אוצרות ברסלב"

ת.ד. 50617 בית שמש
טל. במשרד: 02-9993338 פקס: 02-9926066

לשמיעת שיעורים בשפות שונות 02-9950000

בארה"ב 178-8552121 (714)

מוקד הישועות 1800-255-522

ניתן לקבל את הגליון מידי שבוע גם בדוא"ל
braslav@actcom.net.il

הפצה למנויים ובתי כנסיות: 057-3100646
הנצחה, תרומות ופרסום: 057-3100693

כך תבטיח לעצמך שנה טובה

אם יתחשבו בלחצים ובאילווצים שלו, או שמא ימצו עמו את הדין, חס ושלום.

כך מלמדנו רבינו, שקודם כל גזר דין בשמיים, מאספים את כל באי העולם ושואלים את פיהם, אם הם מסכימים לדין ההוא. אף את האדם עצמו, שעליו נגזר הדין, שואלים אם הוא מסכים לכך - ורק אז נגזר הדין.

כמוכח, אם ידע האדם שהשאלה הנדונה היא עליו - הוא יתנגד לגזר הדין, לכן מספרים לו סיפור אחר או מראים לו מעשה של מישהו אחר - וכשהוא דן את פלוני, הוא חורץ בלא דעת גם את הדין שלו בעצמו.

המושג (בסוטה פ"א ו) כבר לימדה אותנו: "במידה שאדם מודד, בה מודדין לו"; אם אתה דן אחרים לכף זכות - גם עליך יסגרו בשמיים. אבל לאור מה שלמדנו כאן, יש פה עניין עמוק יותר:

כשאתה שומע סיפור על מישהו - אולי זה בדיוק סיפור עליך בעצמך? פשוט מחכים לאישור שלך לגזר הדין המוצע!

לפיכך, עשה לך מנהג קבוע וקבל על עצמך, שבכל הזדמנות, בכל סיפור, בכל אירוע, תחפש את הזכות והחיובי שבכל אחד, ולפחות אל תדון לעולם לכף חובה - ובכך תבטיח לעצמך שנה טובה ומתוקה.

כך מתנהגים?! כך מדברים?! מוה, הוא לא מתחשב באחרים!?

- הרהורים מוכרים לכולנו. מעשים שבכל יום.

אמרנו הרהורים; לפעמים זה גם דיבורים. אבל - לטובתנו, כדאי לשים קץ למצב הזה; אל תדון לכף חובה! גם אם מישוהו טעה, איננו יודע באיזה נסיון הוא היה נתון; אילו לחצים נפשיים ואחרים פעלו עליו. מה גם שהוא קיבל חינוך אחר מאיתנו; כוחות הנפש והתכונות שלו - שונות.

ובכלל, לכל מטבע יש שני צדדים. ייתכן שלפי מכלול התנאים והנסיבות, הוא אפילו נהג כשורה, שכבר אמרו חז"ל "אל תדון את חברך עד שתגיע למקומו" - ומי יוכל להגיע למקום חברו פרט לבורא העולם!?

נראה לך קשה לנהוג כך? נכון, בהתחלה זה לא קל, אבל זה כל-כך משתלם, כי זה פשוט מגן ומבטח אותך מכל רע!

בעולם הבחירה שלנו, ניתנת לאדם האפשרות להחליט, לא רק כיצד להתנהג לטוב או לרע ח"ו, אלא גם על אופן התגובה מהשמיים למעשיו; האדם בעצמו קובע אם יתייחס למושגים שלו בסלחנות ובהבנה,

"קודם כל גזר דין שבעולם ח"ו, מאספין כל העולם אם מסכימין... ואף את האיש בעצמו שנגזר עליו הדין ח"ו, שואלין אותו..."

"והענין, כי בודאי אם ישאלו לו בפירוש על עצמו - בודאי יכחיש ויאמר שאין הדין כן. אך מטעין אותו, ושואלין אותו על כיוצא בו... בכל הדיבורים וסיפורים שאדם שומע..."

"וצריך לזהר בזה מאד, לבל לגמור הדין, עד שישנה וישלש, כי הוא סכנת נפשות, כי יש בזה הענין ענינים גבוהים."

(ליקוטי מוהר"ן ח"א קיג)

החול בשעון הולך ואוזל. התקתבו כבר מזמן מאחורינו. עוד מעט יגיע גם ה'תקתמו'. כבר אין הרבה זמן. מחפשים מתכון מהיר לשנה טובה ומתוקה.

בודאי ש"תשובה תפלה וצדקה מעבירין את רוע הגזירה", אבל יש לנו פה עוד עצה, גדולה מאד, שתבטיח לנו בס"ד שנה טובה יותר:

אל תדון אחרים! אתה רואה את התנהגותו של זה, אתה שומע את דיבורו של אחר; מספרים לך על פלוני, נודע לך על אלמוני... חוש הביקורת שלך מתעורר לחיים:

רבי נחום כהנא - מיקורי חסידי ברסלב בטפליק

כלות שיאיר היום ויוכל לקיים מצוות ארבעת המינים, אך זמן קצר בטרם האיר השחר השיב את נשמתו לבוראה, מתוך כיסופים של מצווה.

לפני פטירתו פנה ר' נחום לאחד הנוכחים שהיה מציץ מעת לעת בספרים חיצוניים, ואמר לו: "אם עסקתי בספרי רבינו כראוי - איני יודע, אולם השבח לך-ל, את הוראתו הנחרצת של רבינו שלא להסתכל בספרי חקירה - זכיתי לקיים כראוי."

ברשותו של ר' נחום היו כל כרכי 'ליקוטי הלכות', שבאותו זמן היו נדירים; וכך כותב רבי אלטער טעפליקער במכתבו משנת תרס"ה, אל ר' יצחק מאיר קורמן, מראשוני המקורבים לחסידות ברסלב בפולין:

"את בקשתו להשיג עבורו ספרי ליקוטי הלכות לשלוח לו - ידע כבודו כי בכל ליבי ונפשי רציתי למלאות בקשתו, אך אצלי בעצמי לא נמצא מכל ספרי ליקוטי הלכות רק עקועמפלאר (= עותק) אחד מכל חלק, ונצרכים לי בעצמי, כי אי אפשר לי להיות בלעדס. רק הראיתי מכתבו לידידנו הר' נחום כהנא, ודיברתי הרבה על לבו, שיחפש בין אמתחת ספריו - אולי יש אצלו שני ספרים מחלק אחד מספרי ליקוטי הלכות, והבטיח לי כי ישלח לכבודו ספר ליקוטי הלכות אחד, כי יודע הוא אשר אצלו נמצא מחלק אחד שני ספרים..."

ר' נחום נפטר לעולמו בליל יום טוב ראשון של סוכות. במשך כל הלילה, ציפה בעיניים

נולד לאביו רבי שלמה נתן, מתלמידי מוהרנ"ת. אבי אביו היה מתלמידי רבינו הקדוש.

באותם ימים היתה השפעת תנועת ההשכלה - עצומה, וחללים רבים הפילה ברשת האפיקורסות. ר' נחום, כרבים מצעירי העיר, נתפס גם הוא במצודתה, בהשפעתו של אחד מגדולי המשכילים בעיר שהיה בעליו של בית-מרקחת.

בהשגחת ה', הגיע הדבר לאוזני החסיד הגדול רבי אברהם בן רבי נחמן מטולטשין, והוא החל לפעול להצלתו מרדת שחת. בחכמת האלוקים שבקרבו, ידע כיצד לשוחח עמו, עד שהשיבו בתשובה שלמה וקרבו לאורו של רבינו הקדוש.

חנות היתה לר' נחום בטפליק, שם נהגו חסידי ברסלב בעיר, ובהם החסיד הקדוש רבי אלטער טעפליקער, להפגש מדי יום בשעות הצהריים, בהן החנות ריקה מקונים, וללמוד בצוותא בספרי רבינו, ולשוחח שיחת-חברים בעבודת ה'.

כשתדע לשמור את הבייזון לעצמך - תדע להעביר את הכבוד לה'

(עפ"י ליקוטי מוהר"ן ח"א ו)

האתרוג שהחזיר את דמי הנסיעה לאומן

למרבה החסד, תקופה קצרה לפני ראש השנה הגיעו כמה חסידי ברסלב מארצות הברית, והשלטונות עצמם פנו לגויה שהיא תארח אותם, כעת היא ענתה להם בתמיחה: "אורחים מסויימים אקבל - ואחרים לא?!" בעקבות כך בוטל האיסור, אך בכל זאת נשמר דבר בואם של החסידים בסוד כשהם מסתתרים מאימת המשטרה.

ימי החג, והשבת הצמודה שלאחריה, עברו עליהם בטוב ובנעימים. במוצאי שבת, לאחר הבדלה וסעודת מלוה מלכה, חזרו לקייב.

לאחר מכן נודע למשתתפים, כי זמן קצר לאחר שעזבו את אומן, הופיעה המשטרה בבית הגויה, במטרה לעצורם, אך היה זה כבר לאחר שהצליחו להמלט.

בקייב נפרד רבי יצחק מהם, ועשה את דרכו למוסקבה הבירה, שם נפגש עם הרב יהודה לייב לזין רבה הראשי של מוסקבה, שמסר לו אתרוג מהודר שנשלח עבורו על ידי בן דודו הרב טייץ מארצות הברית.

רבי יצחק שמח מאד על האתרוג, שכן עד היום נהג לברך על אתרוג משותף לכל בני הקהילה, והנה השנה יזכה לברך על אתרוג משלו.

אך משמים גלגלו אחרת. יום אחד לפני התקדש חג הסוכות, הגיע יהודי מעיר סמוכה, וסיפר כי בעירו ישנם יהודים רבים החפצים לברך על ארבעת המינים ואין בידם אתרוג אחד לרפואה. רבי יצחק זילבר לא חשב רבות, והעניק את האתרוג לאותו יהודי מבלי שדרש תשלום כלשהו.

עבר חג הסוכות, גם שמיני עצרת חלף הלך לו, והנה ביום מן הימים מופיע אותו יהודי, ובידו סכום כסף לתשלום עבור האתרוג. הסכום היה איך לא: מאה וחמישים רובל...

בספרו "להשאר יהודי" מעיד רבי יצחק זילבר, כי הוא ראה בכך את התגשמות הבטחת רבינו הקדוש כי אצל כל מי שהוא לוקח - הוא נותן, שכן הסכום שהתקבל עבור האתרוג היה זהה לסכום הכסף אותו הוציא עבור הנסיעה לראש השנה לאומן.

רכב יבלטו מדי לעין, דבר שיעלה את בלשי הק.ג.ב. על עקבותיהם.

אולם שום קושי לא יעצור את החסידים; כולם הצטופפו ברכב אחד בן ארבעה מקומות, כשהם עושים דרכם סחור סחור, דרך ברדיטשוב ומוז'בוז' - גם בכדי להשתטח על קברות הבעש"ט ורבי לוי יצחק מברדיטשוב.

באישון לילה עברו דרך העיר ברסלב, הם ניסו לרדת לקברו של מוהרנ"ת, אך מספר אנשים השודים הסתובבו באיזור הקבר, ומרוב פחד עמדה הקבוצה במרחק מה ושם התפללו.

באומן התאכסנו וערכו את התפילות בתוך ביתה של הגויה שהתגוררה בבית הצמוד לציון. היה זה לאחר תקופה ארוכה של עוינות מצידה, כשהיא מנסה להצר את צעדי חסידי ברסלב בכל מה שיכלה.

המצב השתנה בימים ההם מן הקצה אל הקצה, לאחר שהרה"ח ר' יחיאל מיכל דורפמן זצ"ל נתן תרופה כלשהי לבתה שהיתה חולת נפש, ומצבה השתפר פלאים כתוצאה מכך (לימים סיפר רבי מיכל, כי התרופה האמיתית היתה בקשתו בציון הקדוש שהיא תתרפא בכדי שאנשי שלומינו יוכלו להגיע למקום...)

אך השלטונות לא ראו זאת בעין יפה; מדי פעם הגיעה המשטרה ופתחה בחקירות; הם אף אסרו על בעלת הבית לקבל אורחים.

בעיר טשקנט שבמזרח רוסיה התגוררו מספר חסידי ברסלב. חלקם גלו לשם מאוקראינה, וחלקם היו מבני המקום שהתקרבו לדרך רבינו הקדוש.

היה זה לקראת ימי ראש השנה של שנת תש"ל. באותם ימים התגורר במקום הרב יצחק זילבר זצ"ל, מי שזכה במסירות נפש להקים עולה של תורה ברוסיה הסובייטית, וגם לאחר עלייתו ארצה המשיך להרביץ תורה ליוצאי רוסיה, עד לפטירתו בשנת תשס"ד.

חסידי ברסלב התכוננו במרץ למבצע המורכב להתקבץ בראש השנה בעיר אומן, ולמרבה ההפתעה, גם רבי יצחק, למרות שלא נמנה עם חסידי ברסלב, הביע את רצונו העז להשתתף בקיבוץ הקדוש.

מניעה קטנה עמדה בפניו - מניעת הממון, שכן עלות הנסיעה מטשקנט לאומן היתה יקרה למדי בימים ההם: מאה וחמישים רובל טבין ותקילין. בעוד חסידי ברסלב חסכו מפיתם במשך כל השנה, הרי שעבור רבי יצחק, שביקש להצטרף ברגע האחרון, היה הדבר קשה שבעתיים.

בסופו של דבר, לאחר ששמע מהחסידים כי רבינו הקדוש הבטיח "אצל מי שאני לוקח - אני נותן" (שיחות הר"ן ק"ג) - האמין באמונה שלימה שאכן כך יהיה, השיג את הכסף מהיכן שהשיג ויצא לדרך בצוותא עם החסידים.

את הדרך מטשקנט לקייב עשו ברכבת, ומשם היו אמורים לנסוע ברכב לאומן, אך בהיותם עשרה אנשים נתקלו בבעיה: רכב אחד אינו מסוגל להכיל אותם, ואילו שני כלי

השבוע לפני...

השבוע לפני 204 שנה

■ שריפה בברסלב באמצע 'כל נדרי'

ערב יום הכיפורים תקס"ז, רבינו הקדוש מטהר עצמו בסילודין לקראת היום הקדוש, אך על פניו נראית עננה, מנוחתו נטרדת ממשוהו בלתי נראה לעין. בדרך מהמקוה לביתו הוא אוהז פתאום בראשו, וממשמש בו...

הוא מסביר זאת למלווהו בדברים מסמרי שיער: "אני ממשמש בראשי כדי להווכח אם אני עדיין חי..." כשהוא מסביר זאת כי הוא מרגיש צער גדול מהחולשות הגופניות שיהיו בשנה הקרובה, עד שאינו בטוח שהוא עדיין חי...

אתא ליל, יום הכיפורים פורש כנפיו על העולם, המוני בית ישראל מתאספים בבתי הכנסת ומתחילים באמירת 'כל נדרי'. בבית מדרשו של רבינו בברסלב כבר גמרו את תפילת 'שמונה עשרה', החזן מתחיל בניגון העתיק ומעורר הלבבות המקובל מהבעל-שם-טוב: "יעלה תחנונו מערב..."

אך פתאום נשמעת המולה מחרידה, אנשי העיר אצים-רצים, וצעקות עולות מכל עבר, אש נוראה החלה מתפשטת ושורפת את כל הנקרה בדרכה. כל המתפללים שהיו בבית המדרש התפזרו לבתיהם בכדי להציל את אשר ניתן, האש מתלהטת, וראה זה פלא - כשהיא מתקרבת לביתו של רבינו היא דועכת. ביתו של רבינו ניצל בנס.

לאחר שעות מספר התאספו המתפללים בבית המדרש, בכדי להמשיך את תפילות יום הכיפורים. אך הדבר לא עלה בידם, שוטרים הגיעו והתחילו להכות ולפצוע את המתפללים שיתגייסו כשאר התושבים לכבות את האש המתפשטת בכל חלקי העיר.

מוהרנ"ת מציין כי כאשר מיהרו המתפללים לברוח מבית הכנסת בכדי להציל את רכושם, הביע רבינו את רצונו שבכל הקשור להלכות הצלת הרכוש מתוך האש, לא יחפשו אחר חומרות יתירות, אלא יתנהגו באופן המותר על פי הדין. לאחר החג הסביר רבינו: "הלא כמה יגיעים ועמלים, ומתבטלים מתורה ותפילה בכדי להרוויח מומון - וכעת בשביל חומרה אחת יאבד הכל ח"ו ויצטרכו להתבטל שוב מעבודת ה'?!"

לאחר מעשה גילה רבינו, כי עוד לפני יום הכיפורים הודיע לו תלמידו רבי שמואל יצחק רבה של טשערין, שעתידיה לפרוץ שריפה ביום הכיפורים. את דבריו סיים ברמז: "שמואל יצחק" בגימטריא "שרפה..."

(חיי מוהר"ן קנא, תקמו, שיחות הר"ן קפו, ימי מוהרנ"ת יג)

לחידודא

חידה מס' 65

מתי אמר רבינו לתלמידיו: "תחזיקו עצמכם ביחד"?

הפתרון לחידה מספר 64

על מה כותב רבי נתן: "כל מגמתי וכל תשוקתי ותקוותי?"

- הוא רק להיות על ציון הקדוש הרבה פעמים (עלים לתרופה שעח).

זכה בהגרלה לחידה מס' 63

מיכאל בר נתן, צפת

בסך 50 ש"ח זכות קניה בחנות ספרים 'ברסלב' רחוב מאה שערים 110 ירושלים

